

vil søge at skaffe Arbejde til den Løn, som Virksomhederne under de givne Vilkaar er i Stand til at betale, i Stedet for at yde Understøttelse, saa er det rimeligt, og saa er det en sund Tanke, og saa er det godt at have Arbejde i Stedet for Understøttelse. Men det er netop det, man ikke vil.

I det hele vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Drachmann, at de Konservative holder jo ellers ligesom Venstre stærkt paa, at naar der skal ydes Hjælp og Støtte, skal det være Hjælp til Selvhjælp. Dette Princip synes det ærede Medlem ganske at svigte i dette Forhold. Her er kun Tale om Hjælp og Tilskud, men jeg mærkede ikke i det ærede Medlems Tale noget til, at han stillede Krav om Ofre fra de direkte interesserede Parters Side som Betingelse for, at Staten skulde give Støtte. Dette Princip om Hjælp til Selvhjælp er af det konservative Folkeparti forladt i dette Forhold.

Til det ærede Medlem Hr. Drachmann vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger. Det ærede Medlem syntes jo næsten at ville tilegne sig Æren for Ideen til dette foreliggende Forslag, idet han citerede nogle Udtalelser, han selv havde fremsat i Oktober Maaned her i Salen, og som pegede netop i Retning af Foranstaltninger som dem, der her foreslaas. (*Drachmann*: Det var da ikke mig). Nej, sagde jeg det, saa beder jeg undskyldte, jeg mente det ærede Medlem Hr. Dahlgaard. Man kan beskyldte det ærede Medlem Hr. Drachmann for meget, men det vil jeg dog ikke beskyldte det ærede Medlem for, at han skulde have haft Ideen til dette Forslag. Det er det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, som gerne vil tilegne sig Ideen til dette Forslag. Og hvornaar har man vel overhovedet truffet paa noget her i dette Ting, som det ærede Medlem syntes var klogt og rigtigt, uden at han har tænkt sig det klogere og rigtigere, før det blev fremsat?

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard var ikke tilfreds med Venstre; det er det ærede Medlem for Resten aldrig — næsten aldrig. Det ærede Medlem bebrejdede Venstre, at det aldrig mødte med god Villie og altid mødte med et surt Ansigt. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at det radikale Venstre mener jo at være et Parti, som i særlig Grad har Øre hos de danske Husmænd. Jeg er nu ikke sikker paa, om ikke det ærede Medlem vil faa adskillige lidet velvillige, for ikke at sige sure, Ansigter at se, naar han skal til at forklare Husmændene, at samtidig med at Priserne paa deres Produkter faldt og faldt, og samtidig med at

Erhvervsvilkaarene for deres Vedkommende derfor i allerhøjeste Grad forringedes, saa de kun med Anspændelse af den største Energi og den yderste Nøjsomhed kunde komme igennem, anbefalede det ærede Medlem paa sit Partis Vegne, at Staten skulde ofre Millioner Kroner som Tilskud til Opretholdelse af Lønninger indenfor Industrien, der betinger en betydelig højere Levesstandard for dem, der oppebærer disse Lønninger, end de gjorde paa det Tidspunkt, da de blev fastlagt. Jeg er ikke sikker paa, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard vil møde absolut velvillige Miner hos de danske Husmænd, naar han skal ud og forklare dem dette, vel at mærke hvis han vil forklare dem det paa fuldt ud loyal Maade. Det er muligt, at han vil faa at høre, at Venstre i denne Sag indtog et rimeligere og retfærdigere Standpunkt overfor Erhvervene som Helhed end det ærede Medlem og hans Parti. Og hvis det ærede Medlem hørte saadanne Udtalelser fra sine Venner, Husmændene, vilde disse Udtalelser være fuldt berettigede.

Naar det ærede Medlem tillægger Venstre Hovedansvaret for Valutamisøren og for Inflation, saa er det jo ganske ved Siden af. Den stærkeste og voldsomste Inflation havde vi netop i den radikale Regerings sidste Periode. Jeg skal her blot nævne — og det er Tal, der taler tilstrækkeligt —, at pr. 1. Januar 1919 stod den danske Krone i Pari i Forhold til Dollars, og i Februar 1920, altsaa ca. 14 Maaneder senere, stadig under den radikale Regering, var Kroneskursen mellem 50 og 60. Det er den stærkeste Inflation, vi overhovedet har været ude for paa noget Tidspunkt, men den fandt Sted under den radikale Regerings sidste Periode.

Med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Udtalelser om, at Pristallet er for langsomt bevægeligt, vil jeg gerne give ham Tilslutning. Det er da godt, at der ogsaa kan være nogen Enighed mellem det ærede Medlem og mig, og jeg er enig med ham i, at Pristallet er for langsomt bevægeligt. Jeg er nu saare langt fra i det hele taget at være begejstret for den Ordning med Pristal, i hvert Fald ikke paa det Grundlag, vi nu har det. Men hvis vi skal beholde det, vilde det unægtelig være heldigere i Stedet for at faa Pristallet fastsat to Gange om Aaret at faa det fastsat flere Gange, maaske kvartalsvis, saaledes at der dog hurtigere kunde komme et nogenlunde rimeligt Forhold mellem Varepriserne og Lønningerne, baade indenfor de private Erhverv og for Statens Vedkommende.